

**PUHE MOSKOVAN TYÖLÄISTEN, TALONPOIKAIN
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUSTAJAIN
NEUVOSTOSSA MAALISKUUN 12 pnä 1918**

PIKAKIRJOITUSSELOSTE

Toverit! Meidän on vietettävä Venäjän vallankumouksen vuosipäivää ajankohtana, jolloin vallankumous elää vaikeita päiviä, jolloin monet ovat joutumaisillaan masennuksen ja pettymyksen valtaan. Mutta kun luomme silmäyksen ympärillemme, kun muistamme, mitä vallankumous on saanut aikaan tänä vuotena ja millaiseksi muodostuu maailmantilanne, niin olen varma, ettei kukaan meistä voi enää olla epätoivoinen eikä liioin masentunutkaan. Ei pidä epäillä sitä, että lokakuussa aloitetun sosialistisen maailmanvallankumouksen asia tulee voittamaan kaikista vaikeuksista ja esteistä huolimatta, sen vihollisten kaikista ponnistuksista huolimatta.

Toverit, muistakaapa, mitä teitä Venäjän vallankumous kulki... Miten itsevaltius kukistui helmikuussa sen ansiosta, että proletariaatti yhdistyi porvariston kanssa, joka oli havainnut jopa porvarillisenkin yhteiskunnan olemassaolon mahdottomaksi tsarismien vallitessa, miten itsevaltius kukistui muutamassa päivässä sen ansiosta, että työläiset toimivat yhdessä talonpoikaiston valistuneimman osan, nimittäin kaikki sodan kauhut kokeneiden sotilaiden kanssa — miten heidän onnistui muutamassa päivässä kaataa monarkia, joka oli vuosina 1905, 1906 ja 1907 kestänyt paljoa ankarampia iskuja ja hukuttanut vereen vallankumouksellisen Venäjän. Ja kun porvaristo nousi valtaan helmikuun voiton jälkeen, alkoi vallankumous kehittyä uskomattomalla nopeudella.

Venäjän vallankumous antoi tuloksia, jotka erottavat sen jyrkästi Länsi-Euroopan vallankumouksista. Sen tuloksia

olivat vallankumoukselliset kansanjoukot, joita vuosi 1905 oli valmentanut itsenäiseen esiintymiseen; sen tuloksia ovat työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostot, kaikkia aikaisempia paljon demokraattisemmat elimet, joiden välityksellä voitiin kasvattaa ja jalontaa työläisten, sotamiesten ja talonpoikain suurta oikeudetonta joukkoa, voitiin johtaa sitä. Näiden seikkojen ansiosta Venäjän vallankumous ohitti muutamassa kuukaudessa porvariston kanssa sovittelamisen kauden, joka Länsi-Euroopassa oli kestänyt kokonaisia pitkiä vuosikymmeniä. Porvaristo syyttää nyt työväenluokkaa ja sen edustajia — bolshevikkeja — siitä, ettei armeija osoittautunut olevan tehtävänsä tasalla. Mutta me näemme nyt, että jollei valta silloin, maalisi- ja huhtikuussa, olisi ollut sovittelijoilla, jollei se olisi ollut porvaristolla, joka tinki itselleen virkapaikkoja, asetti valtaan kapitalisteja ja jätti samaan aikaan armeijan vaille varusteita, nälkäiseksi, kun vallassa olivat Kerenskin kaltaiset herrat, jotka nimittivät itseään sosialisteiksi, mutta todellisuudessa sulloivat kaikki taskunsa täyteen salaisia sopimuksia, joilla Venäjän kansaa velvoitettiin sotimaan vuoteen 1918 saakka, silloin ehkä olisi voitu pelastaa Venäjän armeija ja vallankumous niiltä tavattoman raskailta koettelemuksilta ja nöyryytyksiltä, jotka meidän on ollut pakko läpikäydä. Jos valta olisi silloin siirtynyt Neuvostoille, jos sovittelijat olisivat silloin ehdottaneet demokraattista rauhaa sen sijaan että auttoivat Kerenskiä ajamaan armeijaa tuleen, niin armeija ei olisi kärsinyt näin suurta hävitystä. Heidän olisi pitänyt sanoa armeijalle: seiso tynnosti paikoillasi. Pitäköön armeija toisessa kädessään kappaleiksi revittyä imperialistien kanssa solmittua salaista sopimusta sekä kaikille kansoille osoitettua demokraattisen rauhan tarjousta ja toisessa kivääriä ja tykkiä, ja säilyköön rintama täysin ehyenä. Juuri niin olisi voitu pelastaa armeija ja vallankumous. Sellainen teko olisi ainakin voinut olla hyödyksi asialle siitäkin huolimatta, että vihollisemme on Saksan imperialismin kaltainen vihollinen, vieläpä siinäkin tapauksessa, että koko porvaristo, kaikki maailman kapitalistit, kaikki porvarillisten puolueiden edustajat olisivat tulleet sen avuksi. Tämä teko olisi voinut saattaa vihollisen sellaiseen tilanteeseen, että se olisi nähnyt toiselta puolen sille tarjotun demokraattisen rauhan sekä paljastetut sopimukset ja toiselta — kivääriin. Nyt

meillä ei ole sellaista lujaa rintamaa. Me emme voi lujittaa sitä ilman tykistöä. Rintaman ennalleen palauttaminen on ylen vaikeaa, se sujuu ylen hitaasti, koska emme ole vielä joutuneet siellä tekemisiin vihollisen kanssa. Taistelu idiootti Romanovia tai kerskailija Kerenskiä vastaan oli aivan toista, nyt sen sijaan olemme tekemisissä vihollisen kanssa, joka on järjestänyt kaikki voimansa ja maansa koko talouselämän puolustautuakseen vallankumoukselta. Me tiesimme Kerenskin hallituksen lähettäneen kesäkuussa 1917 sotilaat hyökkäykseen sen asemesta, että se olisi sanoutunut irti imperialistisista sopimuksista, ja tämän hyökkäyksen jälkeen sotilaat uupuivat lopullisesti. Kun porvarit nyt kirkuvat ennenkuulumattomasta sekasorrosta ja kansallisesta häpeästä, niin luulevatko he, että sodan synnyttämä, ennenkuulumattoman hävityksen synnyttämä vallankumous, että se voi sujua aivan rauhallisesti, siloisesti, sovinnollisesti, ilman tuskia, ilman kärsimyksiä, ilman kauhuja? Jos joku on kuvitellut vallankumouksen syntyvän sillä tavoin, niin se on joko tyhjää puhetta tahi siten voi järkeillä vain joku selkärangaton intelligentti, joka ei käsitä tämän sodan eikä tämän vallankumouksen merkitystä. Niin, siten järkeilevät he. Mutta me näemme selvästi, kuinka koko tämän prosessin ohessa tapahtuu mitä valtavin kansan nousu, ja sitä eivät näe ne, jotka kirkuvat kansallisesta häpeästä.

Oli miten oli, mutta me olemme irrottautuneet sodasta. Emme väitä, että olemme irrottautuneet mitään luovuttamatta, sotaveroa maksamatta. Mutta olemme kuitenkin irrottautuneet sodasta. Olemme antaneet hengähdystauon kansalle. Emme tiedä, kuinka pitkäaikaiseksi tämä hengähdystauko on muodostuva. Se saattaa muodostua hyvin lyhytaikaiseksi, koska imperialistiset saalistajat ovat tulossa kimppuumme sekä lännestä että idästä ja uusi sota alkaa väistämättä. Niin, me emme ummista silmiämme siltä, että meillä on kaikki hävitetty. Mutta kansa on kyennyt vapautumaan tsaarihallituksesta, porvarillisesta hallituksesta ja luomaan neuvostoelimet, jotka ovat levinneet maa-seudun syrjäisimmille perukoille vasta nyt, sotamiesten palattua rintamalta. Ja niiden tarpeellisuuden sekä merkityksen on ymmärtänyt pohjimmaisoin ja sorretuin väestökerros, poljettu kansanjoukko, jota tsaarit, tilanherrat ja

kapitalistit pitivät pilkkanaan, jonka onnistui vain aniharvoin omistautua antaumuksella, kaikella luomiskyvyllään jollekin asialle. Nämä kansanjoukot ovat saaneet aikaan sen, että Neuvostovalta on perustettu ei ainoastaan suuriin kaupunkeihin ja teollisuusseuduille, vaan myös kaikille syrjäisille takamaillekin. Jokainen talonpoika, joka on tähän saakka nähnyt esivallan harjoittavan vain sortoa ja rosvoista, näkee nyt olevan vallassa köyhälistön hallituksen, jota hän on itse mukana valitsemassa, joka on johdattanut hänet sorrosta vapauteen ja kykenee johdattamaan häntä vielä pitemmällekin ennenkuulumattomista esteistä ja vaikeuksista huolimatta.

Toverit, vaikka meidän on nyt koettava raskaan tappion ja masennuksen päiviä, jolloin preussilaiset tilanherrat ja imperialistit yrittävät polkea Venäjän vallankumouksen anturansa alle, niin olen varma, että niin suurta suuttumusta ja vihaa kuin eräissä piireissä tunnetaankin, on kansanjoukkojen syvissä riveissä käynnissä luomisprosessi, tarmon ja kurintuntoisuuden kasaantumisprosessi, joka antaa meille lujutta kestääksemme kaikki iskut ja joka todistaa, ettemme ole pettäneet emmekä petä vallankumousta. Joskin meidän on ollut pakko kestää kaikki nämä koettelemukset ja tappiot, niin näin on tapahtunut siksi, kun historia ei kulje niin siloisesti ja mieluisasti, että kaikki työtätekevät kaikissa maissa lähtisivät liikkeelle yhtä aikaa meidän kanssamme. Emme saa unohtaa, millaisen vihollisen kanssa olemme tekemisissä. Viholliset, joiden kanssa olemme olleet tekemisissä tähän saakka — niin Romanov kuin Kerenski ja myös Venäjän porvaristo, tylsä, järjestyvätön ja valistumaton porvaristo, joka eilen suuteli Romanovin saappaita ja juoksenteli sitten sinne tänne salaiset sopimukset taskussaan — ovatko ne mitään siihen maailman porvaristoon verrattuna, joka on muuttanut kaikki inhimillisen järjen saavutukset työtätekevien tahdon tukahduttamisen välikappaleeksi ja joka on sopeuttanut koko organisaationsa ihmisten tuhoamiseen.

Sellainen vihollinen on rynnännyt kimppuumme hetkellä, jolloin olemme lopullisesti riisuneet aseemme, jolloin meidän on sanottava suoraan: meillä ei ole armeijaa, ja armeijansa menettäneen maan on pakko hyväksyä ennenkuulumattoman häpeällinen rauha.

Me emme petä ketään, emme kavalla ketään, emme kieltäydy auttamasta kanssaveljiämme. Mutta meidän on pakko hyväksyä ennenkuulumattoman raskas rauha, meidän täytyy hyväksyä kauheat ehdot, meidän täytyy perääntyä voittaaksemme aikaa niin kauan kuin sitä vielä on, jotta liittolaiset ennättäisivät saapua, ja liittolaisiahan meillä on. Niin suuri kuin viha imperialismia kohtaan lieneekin, niin voimakas kuin oikeutettu suuttumuksen ja vihan tunne sitä kohtaan lieneekin, meidän täytyy tajuta, että olemme nyt puolustuskantalaisia. Me emme puolusta salaisia sopimuksia, vaan puolustamme sosialismia, puolustamme sosialistista isänmaata. Mutta saadaksemme mahdollisuuden puolustaa sitä meidän piti alistua mitä raskaimpiin nöyryytyksiin. Me tiedämme, että jokaisen kansan historiassa on sellaisia kausia, jolloin on pakko antaa periksi lujahermoisemmän vastustajan rynnistyksen edessä. Me saimme lykähystä, ja meidän täytyy käyttää sitä hyväksemme, jotta armeija levähtäisi jonkin verran, jotta sen laajat joukot käsittäisivät — eivät ne kymmenet tuhannet, jotka käyvät suurkaupungeissa kansankokouksissa, vaan ne miljoonat ja kymmenet miljoonat, jotka ovat hajaantuneet ympäri maaseutua — jotta ne käsittäisivät, että entinen sota on päättynyt, että alkaa uusi sota, sota, johon me vastasimme rauhantarjouksella, sota, jossa annoimme periksi tehdäksemme lopun meillä vallitsevasta kurittomuudesta, velttoudesta, raihnaisuudesta, joiden rehottaessa me saatoimme voittaa tsarismia ja Venäjän porvariston, mutta emme voita koko Euroopan porvaristoa. Jos kykenemme korjaamaan nämä vikamme, me voitamme, sillä liittolaisia meillä on, siitä olemme varmoja.

Maa-ilman imperialistit voivat nyt, nähdessään meidän tappiomme, riehua mielinmäärin, mutta heidän omissa maissaan kypsyä heidän vihollisiaan ja meidän liittolaisiimme. Me olemme tienneet ja tiedämme varmasti, että Saksan työväenluokassa on käynnissä sellainen prosessi ehkä hitaammin kuin odotimme, hitaammin kuin ehkä toivomme, mutta epäilemättömä on, että suuttumus imperialisteja kohtaan kasvaa, että meidän työtämme tukvien liittolaisten lukumäärä kasvaa ja he tulevat avuksemme.

Teidän on kyettävä antamaan voimia, kyettävä antamaan tunnus, teidän on saatettava voimaan kuri, se on teidän

velvollisuutemme sosialistista vallankumousta kohtaan. Silloin pystymme pitämään puoliamme, kunnes liittolaisproletariaatti tulee avuksemme, ja yhdessä sen kanssa me voitamme kaikki imperialistit ja kaikki kapitalistit.

*„Izvestija VTsIK” № 47,
maaliskuun 14 pnä 1918*

*Julkaistaan
„Izvestija VTsIK” lehden
tekstistä, joka on tarkastettu
pikakirjoituspöytäkirjan mukaan*
